

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

ČERVENEC 2025 - ČÍSLO 1 ROČNÍK XI

Milí čtenářové,

Užijte si léto, mějte se co nejlépe všude, kam vyrazíte a opatrujte se od rána do večera.

Vaše redakce v červenci 2025

Bojovka 2025 se koná v Turovce v sobotu 30.srpna

Program je tradiční a všeobecně známý – start ve 14hod na návsi a to s dětským karnevalem, odpoledne pokračují dětské soutěže taktéž na návsi a večer se vydáte někam do okolí Pokud Vás zajímá, jak to bylo po všechny předcházející roky, pak se podívejte na Turovecké [www stránky](#), konkrétně [na stránku Bojovka](#) a tam najdete opravdu všechno.

Loučení s létem Turovce 2024

Vypadá to na další typický den letošního extrémně horkého léta. Blíží se druhá hodina po poledni, rtuť teploměru pevně uchycená někde kolem čtyřicítky, nehybný vzduch, nikde vidět živáčka, siesta .A tak to jistě ještě pár hodin bude. Ale ne! Turovka je opravdu kouzelné místo. Ona čarokrásná je, to víme, avšak teď dochází i na ty skutečné čáry. Jak mávnutím Potterovy hůlky je snad ve dvou třech minutách náves plná, malých i velkých, často zvláštně přioděných a pomalovaných. Je poslední srpnová sobota. A to posledních více jak čtyřicet let nemůže chybět rozlučka s létem, kterou zahajuje za velkého zájmu přihlížejících přehlídka masek.

Některé se vracejí s železnou pravidelností, však pokaždé aspoň s drobnou inovací, jiné jsou zcela nové, neokoukané, ba neviděné a nevidané, co už jen tu za ta léta bylo předvedeno nápaditých originálů, kolik úžasných výstupů tu bylo shlédnuto. Nejinak tentokrát.

Porota hodnotila patnáct masek, mimo soutěž pak několik dospělých přispělo ke karnevalové atmosféře alespoň kočičími vousky a zaječími čumáčky namalovanými na obličejích, nechyběly ani hýbající se oslí uši! Bylo již několikrát při této příležitosti řečeno, že více než jinde platí Coubertinovo heslo „není důležité zvítězit...“, nicméně porota byla nucena vyhlásit tři soutěžící s nejvyšším počtem přidělených bodů, takže oficiálními vítězi se stali: dvojice Pac-Man, policejní psovod a zahradník. Zasloužený aplaus ovšem sklidili i Avatar, duchové, ovečka s kočičkou a ostatní zvířena, víla, stejně jako všichni ti policisté a fotbalisté. Zkrátka

všechny děti i jejich rodiče, kteří nelitovali nemalého času na přípravu masek a pak sobotního dne, kdy se přišli pozdravit s ostatními.

Během následujícího dětského odpoledne proběhly soutěže, náročná musela být ta, v níž účastníci museli co nejrychleji vysát brčkem ze svého kelímku ne zcela tekutý jogurt.

Povzbuzující dospěláci, hlavně tedy mužská část, se začínali těšit na možnou následnou +18 verzi, pití püllitru piva rovněž brčkem by v tomhle vedru bylo jistě také zajímavé. Ale došlo jen na zapojení v závodě rodinných dvojic, kdy ti starší s šátky na očích připoutaní pravou nohou k levé dolní končetině potomka se měli nechat vést po určené trase. Dobře míněné rady z publika, bohužel většinou od lidí, kteří si díky zrcadlovému pohledu pletli strany, často umocňovaly již tak dost komické situace.

Nu a když bylo dohráno a po pauze se pomalu začal snášet soumrak, přišel čas na zapálení ohně a vrchol dne resp. celého léta. Ruda Vyvadil, legendární organizátor, před dvěma lety předal jasně planoucí pochodeň noční bojovky mladší generaci, ta sice loni novou hru pečlivě připravila, ale náhlá bouře s hromy, blesky a vodní průtrž vskutku nevídané síly donutila pořadatele celý podnik v hodině doslova dvanácté odvolat. Letos to vyšlo a odložená premiéra se za horkého večera konala.

Měla název „Duch bojovek“ a 52 dětí v doprovodu 37 dospělých v celkem osmi po sobě vyrazivších skupinách mělo pomoci zabránit jakýmsi sabotážím a záhadným připravovanou bojovku poškozujícím akcím. Na pěti stanovištích rozmístěných v torzech lesních porostů nad Turovkou byly sehrány scénky, z nichž se postupně složil celý děj příběhu. Dobrovolní divadelníci byli skvělí a přesvědčiví, děti okouzlené, nadšené, zářící.

Účast dětských bojovníků, nejmladšímu byly necelé tři roky, byla větší než se očekávalo, na poslední skupinu účastníků tak nezbyly tradiční ručně vyrobené medaile, snad ale k jejich dodatečnému předání ještě dojde. Trasa letošního ročníku byla kratší než jindy, což bylo dáno limitujícími přírodními podmínkami, zbyl tak ale čas ještě na společné setkání u ohně na návsi a pečení špekáčků, sdělování zážitků a vesměs pozitivních dojmů. Děti i dospělí si je odváželi nejen do Hříběcí, Cerekve a okolních blízkých míst, ale i do Jihlavy, Pelhřimova, Prahy ...

Díky organizátorům, ochotníkům, pomáhajícím dobrovolníkům, stejně jako městu Horní Cerekev za zapůjčení velkého party stanu, lavic a stolů. Zdejší pergola by tentokrát kapacitou nestačila, bylo to prostě VELKÉ !

Turovka, 31.8.2024, text Přemysl Hamerník, foto Ondřej Hruška

Ten krásný nový černý asfalt na silnici v Turovce

Je to nádhera a určitě pokrok, pamětníci by si nepochybně vzpomněli, po kolika letech se nějaké úpravy silnice přímo v Turovce, směrem na Hřibčecí a opačným směrem na Bělou dělaly. Jisté je zatím jen to – když to vezmeme historicky – že nová silnice z Turovky do Hřibčecí se stavěla v roce 1921, rok poté, co se Turovka odtrhla od Hřibčecí a stala se tak samostatnou obcí. Takže máme novou silnici a pravidelně udržovanou Turovku - krásně posekanou travu kolem návesního rybníka, upravené okolí kapličky a tak dále a tak dále. Všem, kdož se o pěkné prostředí v Turovce nezištně starají patří velké díky.

Pár dalších snímků z Turovky si můžete prohlédnout [případně zde](#).

Fotografie je z 10.6.2025. Ovšem v pondělí 30.června se na silnici do Hřibčecí v lese usilovně pracovalo, konkrétně se pomocí mechanizace prohlubovaly příkopy po obou stranách cesty, dříve už byly také umístěny dva prostupy pod vozovkou a tudíž je klidně možné, že práce na asfaltovém povrchu budou ještě pokračovat.

Ondřej Hruška, 30.6.2025

Motocykly v Turovce

Je tomu právě osm let, co se Turovky zmocnilo motocyklové opojení. Vše způsobil pan Pavel Svoboda, místní truhlářský mistr. Nevyrobil tentokrát stůl ani židle, komodu, pohodlnou postel nebo kuchyňskou linku. Výsledkem jeho práce ve volném čase byla motorka, věrná replika poválečného modelu Jawa 250 Pérák, celá ze dřeva. Tedy včetně třeba i výpletů kol, ventilků u pneumatik, brzdových lanek. Koukali jsme na to s úžasem, a stejně tak zírali s obdivem i lidé z pelhřimovského Muzea rekordů a kuriozit, kteří motocykl ihned zařadili do své expozice a o Pavlovi učinili zápis do rekordní knihy, zírali i návštěvníci všech možných výstav, autosalonů i srazů veteránských vozidel, kde se dřevěná kráska následně pravidelně objevovala k potěše nejen fanoušků motocyklového sportu. Pokračováním byl model Jawy 50/550 zvané „Pařez“, následoval stroj Ogar na zahraniční objednávku a letos?

40 druhů dřeva, 3000 hodin a 3 roky práce. To je jen velice stručná statistika Pavlova neuvěřitelného úsilí na jehož konci je tento fascinující motocykl ČZ 250 Sport v měřítku 1:1, tedy ve skutečné velikosti, dílo, kde není opět použit jiný materiál než dřevo. Pavel tuto motorku představil poprvé 14.června 2025 v Pelhřimově na 35. ročníku festivalu rekordů. Více si o tom můžete přečíst [na stránkách agentury Dobrý den](#). Osobně si přijďte tento motocykl prohlédnout znovu do Horní Cerekve, ale nejenom to, zde budou k vidění všechny tři Pavlovy dřevěné modely motocyklů JAWA 250, JAWA 50 a ČZ 250 Sport. Jde o [6.ročník srazu příznivců historických motocyklů a vozidel](#), který se koná 24.srpna 2025 u kulturního domu v Horní Cerekvi.

Nejrůznější rozhovory s Pavlem Svobodou, které Vám umožní blíže nahlédnout do celé jeho „dřevořezbářské a truhlářské kuchyně“ najdete například v [Českých novinách](#), nebo na [iDnes](#), nebo v [Drevářském magazínu](#). Pozorný čtenář se nyní zákonitě zeptá: „A kde je ta čtvrtá?“ No v Norsku přece.

Přemysl Hamerník, Ondřej Hruška - červenec 2025

Ochotníci na Vysočině

Hra Šéf na kmíně - [Ochotnický soubor v Horní Cerekvi](#), KD Horní Cerekev, březen 2025

**Ochotnický soubor
Horní Cerekev, z. s.**
Vás srdečně zve
na premiéru komedie Petra Tomšů

ŠÉF NA KMÍNĚ

Komedie z restauračního zařízení, která nás provede zákulisím fungování restaurace, soubyznyso
i policejního vyšetřování.

21. března, 22. března a 28. března 2025

Osoby a obsazení

Bedřich - kuchař motorestu.....	Zíka Zdeněk
Marie - jeho žena.....	Dörrerová Lajtkepová Nela
Dáša - učnice.....	Edr Daniel
Bára - servírka.....	Nikodýmová Romana
Lišková - majitelka motorestu.....	Fröhlichová Sylva
Šéf - televizní kuchař.....	Zelenka Jaroslav
Bergmanová - režisérka.....	Procházková Lenka
Kameraman - s kamerou.....	Roháček Martin
Inspektor - hraje si na Colomba.....	Makovička Milan

Režie Jaroslav Zelenka

ZAČÁTKY VŠECH PŘEDSTAVENÍ OD 19:30 HODIN
VSTUPNÉ 10 Kč

Text sledují: Ludmila Červenková
Kostýmy a líčení: Ludmila Červenková
Osvětlení: Václav Fröhlich
Scéna: Ludmila Červenková
Opona: Jan Novák

Sponzoři:
Město Horní Cerekev

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK V MĚSTSKÉ KNIHOVNĚ OD 3. BŘEZNA
www.ochotnickysoubor.cz

Cerekvický divadelní spolek loni doslova šokoval převedením legendárního dětského filmu „Ať žijí duchové“ na prkna, co znamenají svět, neboť zcela v souladu s předlohou zde skutečně hlavní slovo měly děti. Na jevišti se jich v průběhu představení objevilo téměř dvacet, ve věkovém rozmezí od cca 5 do 17 let, a jejich role se přitom rozhodně nedaly nazvat „štěky“. V oblasti ochotničení věc skutečně nevídaná, ba raritní.

Starší generace však rozhodně ještě zdaleka nerezignuje a kumštýřskou štafetu definitivně nepředává, jak o tom s nemenším úspěchem přesvědčila diváky letos. A obdobně i překvapila. Copak je možné, aby se v zapadlé české pohraniční visce potkal guru profesionálního vaření a pohostinství vůbec Zdeněk Pohleisch s fenomenálním detektivem poručíkem Colombem? Ano, je. Koneckonců, v Cerekvi nás už zřejmě nemůže překvapit nic.

Pro letošní rok je nastudována restaurační komedie „Šéf na kmíně“ autora Petra Tomšů. Děj je situován do motorestu v pohraničí, kam na

pozvání majitelky podniku přijíždí televizní štáb natáčet další díl diváky oblíbeného pořadu o gastronomii. „Šéf“ Zdeněk Pohoda, takto hlavní hvězda populární show, nenechává na motorestu a jím nabízeném stravování nit suchou, nutno konstatovat, že naprosto oprávněně. Ovšem podmínky, v nichž místní zaměstnanci pracují a měli by něco uspokojivého vytvářet, jsou tristní. Začíná se hrotit vztah mezi „šéfem“ a kuchařem Bedřichem a přestože jedním z cílů natáčeného pořadu je pořádná a divácky vděčná konfrontace účastníků, zde se už trochu situace filmařům vymyká z rukou. Druhého dne ráno to dokonce vypadá, že hvězdu někdo v noci zavraždil. Mrázák v kuchyni, jindy zející prázdnotou, je narvaný čerstvým masem k prasknutí a na scéně se objevuje vyšetřovatel v povědomém baloňáku.

V hlavních rolích doslova excelují Jaroslav Zelenka („šéf“) a Milan Makovička (inspektor hrající si na Colomba). Oba mají své postavy dokonale nastudované, ať již z reality „Ano, šéfe“ či amerického krimiseriálu, a jejich působení na scéně vyvolává u diváků zasloužený ohlas, nadšení a smích. Zdárně jim ovšem sekundují i ostatní herci, Sylva Fröhlichová coby ctižádostivá majitelka motorestu nebo Daniel Edr v roztomilé úloze učnice Dášy. Jmenovat bychom mohli a měli všechny, včetně postavy všudypřítomného, byť nemluvícího kameramana televizního štábu.

Výborné představení, které pobavilo nejen cerekvické.

Hra Dveře – Hřiběcké divadýlko, Hospoda v Hřiběci, duben 2025

Hřiběcké divadýlko existuje necelých patnáct let, ale i za tak krátkou dobu si stačilo vybudovat slušnou reputaci, takže i letos bylo při představeních v sále místní hospody už tradičně nabito. Aby ne, divadelníci přicházejí s vděčným repertoárem, vlastním i převzatým, a předvádějí jej každý rok vždy s ještě o něco větší jistotou a bravurou. Letos jsme se o tom mohli přesvědčit v konverzační komedii Jana Zindulky „Dveře“ s podtitulem „Čeho se musíme vzdát, abychom mohli jít dál?“

Děj se odehrává v očistci, nebeské čekárně před dveřmi do ráje. Postupně se zde ocitají dvě upovídané kamarádky, rozhádaný manželský pár po smrtelné autonehodě, bezdomovkyně a realitní makléř. V průběhu hry se dozvídáme jejich životní osudy a je nám tak čím dál jasnější, proč se zdráhají vzdát určitých věcí a odložit je do popelnice, která na jevišti symbolizuje pomíjivost lidského bohatství a po smrti v ní skončí veškerý za života nashromážděný majetek. Výsledný dojem každého divadelního nebo filmového představení

HŘIBĚCKÉ DIVADÝLKO UVÁDÍ

DVEŘE

konverzační komedii od
Jana Zindulky

Premiéra: 4. dubna 2025 (pátek)

Reprízy: 5. dubna, 11. dubna a
12. dubna, vždy od 19 hodin
v Hřiběcké hospodě
Vstupné: 100,-Kč

Čeho se musíme vzdát, abychom mohli jít dál?

Rezervace přes webové stránky www.hribeckedivadylko.cz
nebo na tel. 727 910 777 (u p. Ž. Šimkové)

Za podporu děkujeme městu Horní Cerekev

vždy závisí i na tom, jak se povede vybrat pro danou roli typ odpovídajícího herce a jak ten se s úlohou přesvědčivě sžije, aby mu divák jeho příběh beze zbytku uvěřil. V tomto směru se hříběckým zadařilo opět vskutku na jedničku. Katka Plešáková a Petra Maršáková, Tomáš Eder s Janou Nevoralovou, Žaneta Šimková i Martin Máca, ti všichni se svých úkolů zhostili tak, jako by právě jim byly šité na míru. Stejně jako Zdeněk Charvát (svatý Petr) a Aneta Hávová (pomocnice Eleonora).

A při vši té chvále nelze nezmínit ještě jednu skutečnost a milé gesto. Hned na začátku večera bylo sděleno, že ochotníci hru nastudovali jako vzpomínku na pana Jana Volce, krásného člověka, který nás loni opustil a oněmi dveřmi prošel. Ač tentokrát v sále na svém tradičním místě v první řadě chyběl, v našich srdcích zůstává, a díval-li se odněkud shůry, což se dalo předpokládat, jistě nadšeně tleskal povedenému představení s námi.

Fotodokumentaci z celé derniéry hry Dveře dne 12.dubna 2025 najdete pod [tímto odkazem](#).

Hra Když se zhasne - [Ochotnický divadelní soubor J. K. Tyl Počátky](#), Kino Počátky, duben 2025

Je tu konec zimy a člověk zase s napětím čeká, kdy se objeví informace o chystaných divadelních představeních. Zatímco většina z nás v mrazivých měsících „spí“, ať již lehčím nebo tvrdším spánkem, ochotníci jsou ve svém živlu a obdivuhodném pohybu a po celé ty měsíce, kdy ráno je dlouho tma a odpoledne se tak nelitostně rychle stmívá, se pravidelně scházejí, diskutují nad scénářem, pilují texty, vybrušují dialogy a vůbec nám připravují krásné jarní zážitky. Tak je tomu snad na Vysočině všude a jinak samozřejmě nemůže být ani v Počátkách, kde divadlo a ochotničení má navíc neskutečně dlouhou tradici.

Letos se nám podařilo termíny zaregistrovat okamžitě při jejich zveřejnění na webových stránkách města, výsledkem pak byla rezervace vstupenek hned na chystanou premiéru a rovnou do druhé řady. První představení s sebou nese vcelku přirozeně vždy riziko určité nejistoty a případné trémy, což vše opadá během dalších repríz, ale mívá zase v sobě kouzlo onoho nového, svěžího a překvapujícího. Počáteční jsou ovšem zkušenosti a možných drobných přešlapů, byly-li tedy vůbec nějaké (a které koneckonců k divadlu zákonitě také patří), se evidentně zbavili už na neveřejné generálce, premiéra tak vyšla vskutku na jedničku, zůstala jen pozitivita a divácká očekávání byla naplněna vrchovatě.

Stručně k obsahu nastudované jiskřivé komedie „Když se zhasne“, která je situována do vánočního předvečera, v němž manželský pár – on je lékař (hraje Štěpán Černoš), ona majitelka a šéfkuchařka vyhlášené restaurace (v podání Kačky Pufferové) – pořádá večírek, jehož dalšími a jedinými účastníky je druhá partnerská dvojice, věštkyně Imelda s vlastním televizním pořadem (Simona Rudišarová) a vysokoškolský profesor Artur (ztvární ho Václav Smrčka). Manželství hostitelů se nachází zjevně již delší čas v hluboké krizi, rozluka je opravdu nevyhnutelná, ovšem klauzule předmanželské smlouvy hovoří jasně: ten, kdo podá návrh na rozvod, přijde o veškerý majetek, který automaticky připadne tomu druhému. Pokud ovšem jeden z manželů prokáže tomu druhému nevěru, může o rozvod požádat a všechnen majetek mu přitom zůstane. Vánoční večírek se tak má stát taktickým střetnutím, v němž lékař Trevor má plán, s jehož realizací má pomoci dosti nepraktický a stydlivý intelektuál Artur, ovšem určitý záměr má i jeho žena Nina,

kteřá žádá o přátelskou službu Imeldu. Kdy bude jasné, kdo zvítězil? No přeci v momentu, kdy se během večírku nečekaně zhasne...

V režii Václava Matějů se nám dostalo velké řady humorných scén a úsměvných hlášek umocněných rovnocennými dobrými výkony všech představitelů zmíněných rolí. Podařený start nové sezóny, podařený začátek jara!

Velikonoční pohádka - [Divadélko Romaneto](#), Žirovnice, 20.4.2025

V prosinci loňského roku jsem přišel o mobilní telefon a od následného momentu, kdy jsem dostal nový přístroj s původním číslem, však bez léta ukládaných dat, kontaktů, fotografií a videí, je pro mě každý příchozí hovor nyní takovým malým dobrodružstvím. Volá mi někdo známý nebo snad jsem se ocitnul v hledáčku firem propagujících své výrobky či služby, stal jsem se objektem touhy průzkumníků trhu či jenom třeba náhodnou obětí chybně zvoleného vytáčeného čísla? Na jednu stranu už často dle předvolby objevivší se na displayi tuším, že rozhovor mi asi nepřinese žádné potěšení, na druhou stranu si však nemohu dovolit ignorovat možnost, byť malou, že mě přeci jen hledá někdo z okruhu kamarádů a přátel. A tak jsem takhle v týdnu před Velikonocemi přijal telefonát z neznámého čísla ...

... a tentokrát jsem nelitoval. Překvapení obrovské, protože se mi ozval Roman z Divadélka Romaneto. Kolik to tak může být let, co jsme se viděli a slyšeli naposledy? Sedm, osm? No, rozhodně to bylo před covidem. Vídávali jsme se pravidelně po celou dobu Luďovy povinné školní docházky, kdy se ansámbl tohoto dětského divadla pravidelně zúčastňoval podzimního festivalu v Hostýnské a naše rodina sympatickou jednodenní akci svou návštěvou podporovala, potkávali jsme se jednou, dvakrát do roka i při jiných příležitostech, i v letech poté, co Luďa na konci páté třídy Hostýnskou opustil a přesunul se na osmileté gymnázium. Přátelství přetrvalo, jen ten covid přerval fyzický kontakt a zůstalo jen u občasného mailování a z mé strany u distribuce psaných periodik.

Co má asi tak Roman na srdci? Zřejmě pozvání do Žirovnice na neděli, kdy, jak vím z místního zpravodaje, vystupují s pohádkou na tamním zámku v rámci dětského odpoledne. O tomto programu jsem díky Žirovničanu zpraven a jelikož chci svátky strávit na chalupě, tedy ve vzdálenosti 12 km od místa činu, mám v plánu na zámek zajet a divadelníky překvapit. Inu, asi telepatie. Překvapí oni mě. Ovšem dokonale. Ono to není jen takové obyčejné pozvání.

Roman si totiž vybavil, že jsem kdysi hovořil o chalupaření na Vysočině a zjevně si i dobře zapamatoval danou lokalitu. Takže po úvodním oboustranném vřelém uvítání a dotazech na zdraví a novinky jde hned k jádru věci. Jedou s parťáčkou Jarkou a pro představení velikonoční pohádky O kohoutkovi a slepičce se jim nechce z Prahy brát třetího, nestálého člena souboru. Role je němá, nenáročná na naučení a výkon, nicméně samozřejmě pro hru neopominutelná. Začínám tušit, co bude následovat. Jasně, pomohu. Roman je potěšen, protože mé angažmá vyřeší několik komplikací plus přinese úsporu za nasazení druhého vozidla. Přislíbí zaslání videa, abych měl představu o tom, co mě čeká a smluvíme si čas setkání v Žirovnici. A více pak už na místě a jistě také potom na chalupě, aspoň na chvíli.

Na přípravu mám tři dny, ale nastudovat video pochopitelně nestíhám a na celé představení mám vzpomínku skutečně jen hodně mlhavou. Ale pokud skutečně nebudu mít žádné proslovy a budu se jen řídit napovídajícími a naváděcími replikami, které mi Roman s Jarkou budou nahazovat, tak snad to zvládnu a dojem ze hry divákům nepokazím. Vždyť mám za léta v Turovce nějakou průpravu díky Rudou přiděleným roličkám při letních bojovkách a jejich divadelnímu ztvárnění. Byl jsem už čaroděj, potrhlý vědátor, roztržitý profesor a já nevím co ještě, na základě role načrtnuté na pár řádcích jsem si v souladu s celkovým scénářem připravil vždy desetiminutový výstup, úloha němého kohoutka, který se bude občas producírovat po jevišti

a naparovat se před dětmi, nemůže být nezvládnutelná. Po počátečních rozpacích jsem přeci jen pln mírného optimismu dorazil v neděli před druhou na zámek a po čtvrt hodině hledání jsem dvojici mých dnešních zaměstnavatelů objevil v prostorné síni hned nalevo v průchodu na nádvoří.

To bylo slávy. A toho povídání. Roman ženatý. Já vdovec a v důchodu. Luďa, ten malý prvňáček, kterého si pamatovali, dnes už na vysoké škole. To to letí, to to utíká. Můžeme povídat, kulisy jsou již téměř nachystané, divadelníci přijeli s velkou časovou rezervou. Pomalu přecházíme k mé roli, zatímco mě oba postupně navlékají do kostýmu. S tím to nebude jednoduché. Na sobě budu mít vlastně kápi připomínající pestrobarevného opeřence, na hlavě s dvěma malými průhledy pro oči, tu raději zase po chvilce zkoušení sundávám, abych se neuvařil. Moc toho během představení neuvidím a budu mít možná co dělat, abych to vydýchal. Na nohy jakési návleky připomínající kohoutí pařátky, v těch opatrně našlapovat, abych neupadl. Rychle v nich nacvičit pohyb, frajerské vykračování a chlubné natrásání se doprovázené mírným máváním křídel. Pódium je docela úzké, tak opatrně. Roman mi v rychlosti připomíná děj, poté co jsem prozradil, že na video jsem neměl čas se podívat. Slepíčka Jarka, takto paní Kohoutková, správná hospodyňka, se stará o chod domácnosti, o kohoutka, tedy pana Slepíčku, který se jen producíruje kolem s fotbalovým míčem a s podobně se poflakujícími kamarády, a teď o svátcích i o velikonoční vajíčka, která musí nejen barvit a krášlit pro dětské koledníky, ale hlavně je uhájit před obávaným Vajíčkojedem. Pan Slepíčka jí s ničím nepomůže a jen kouká po příležitosti, jak si ze spíže uzobnout nějaké to sváteční zrníčko. Ale běda! Zrnko mu uvízne v hrdle a kohoutek rázem leží a nožky má nahoře. Slepíčka shání pomoc – tady moje role vypadá nejlépe, protože jen budu na jevišti ležet – a chvílemi jen přibíhá dětem sdělit, kde všude byla a kam ji pro změnu poslali, v ten moment já musím dát najevo zvednutím nohou a jejich třepotáním ve vzduchu, že ještě žiju, i když jen tak tak – to bych měl snad zvládnout, jak je to vlastně dávno, co jsem denně cvičil sklapovačky na zpevnění břicha? – no ale pak slepička sežene džbánec vody, sice mě nepoleje, vše bude jen naoko, že piju, ale dalším popisem mě vážně rozveselí – „ty pak vyskočíš a otřepeš se a bude jasné, že jsi fit“ – no tak to fakt moc dobře nevidím.

Slíbil jsem pomoc, nedá se nic dělat, začátek hry je tady, zvonek třikrát zacinká, Roman nasadí písničku, s dětmi si ji všichni pak zopakují a jednoduchý děj se počíná odvíjet. Střídavě v něm účinkují maňasci v kulisách loutkového divadla, střídavě se pohybujeme po jevišti my, paní Kohoutková, Roman v rolích Vajíčkojeda a mých vypečených kamarádů z fotbalu, a já coby pan Slepíčka, žonglující s plyšovým míčem na provázku a potící se v těžkém převleku, snažící se o náležitě pyšný krok, trhavé pohyby křídel, kroucení hlavou nebo naopak horlivé přitakávání narážkám paní Kohoutkové, občas samozřejmě dělám nechápavého, aby děti křičely, cože je vlastně správně a co ne, mezitím si mě Roman s Jarkou posílají do zákulisí a hned zas do záře reflektorů, no je to docela náročné i bez toho mluvení, pot se ze mě řine a oči si protřít díky té kukle nemohu, konečně jsem polknul to zrní a mohu si lehnout a jen semtam zvednu nohy a klepu jimi ve vzduchu. Ovšem to finále opravdu o výskoku není, musím se převrátit na břicho, pak na všechny čtyři a teprve teď pomalu vstávat, naštěstí děti to tolerují, však ono taky v hrdélku uvízlé zrníčko není žádná legrace. Roman s kytarou spouští další z písniček, které ti malí diváci znají a zpívají s sebou.

Veliký aplaus, padesát minut je šťastně za mnou, vajíčka jsou uchráněna, kohoutek z náruče smrti vyrván, vypadá to, že jsem dojmu moc neuškodil, dokonce následuje fotografování dětí se všemi aktéry hry. Spokojené úsměvy mladých maminek, ach, obdivné pohledy jejich ratolestí, kdo že se to klube zpod kokrháčova převleku, zmocňuje se mě radost a hrdost na předvedený výkon, i Jarka s Romanem mi uznale poklepávají na rameno. Na turné s nimi určitě nepojedu, to rád přenechám jiným členům jejich souboru, ale budou-li ještě někdy hostovat na Vysočině a obrátí-li se na mě s prosbou o výpomoc, kývnu zas. Ať již se bude jednat o roli němou či mluvenou, zvířecí či lidskou nebo ryze pohádkovou. Vida, důchod, a já začínám ochotničit. Kdo by to byl řekl?

Všechny ochotníky zhodnotil a sepsal Přemysl Hamerník v dubnu až červnu 2025

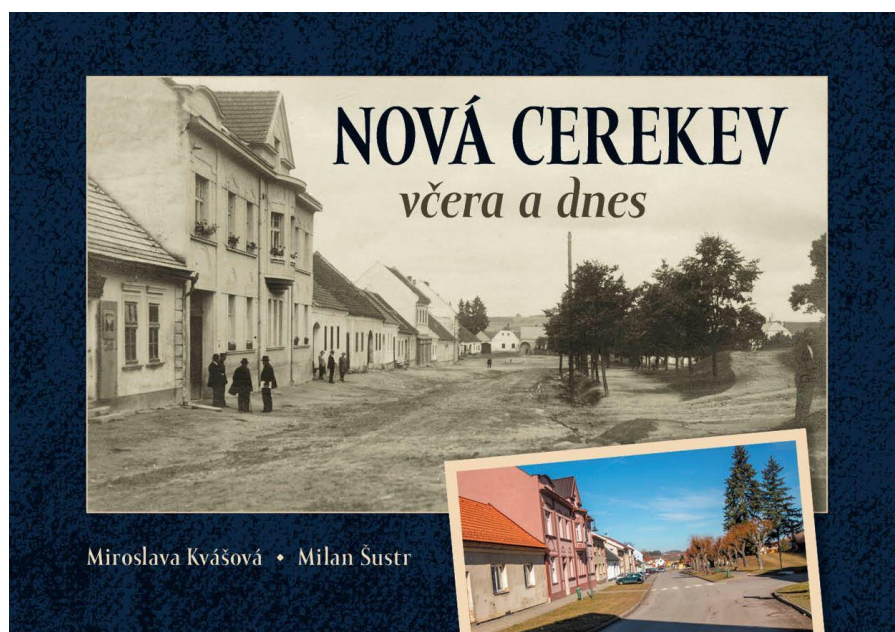
Velice zajímavé knížky – nejenom včera a dnes

Znáte tu scénku s Felixem Holzmanem před pokladnou kina s filmem „Včera, dnes a zítra“? To jsem viděl stokrát a vždy znovu se u toho můžu potrhát smíchem. Tak to „zítra“ nám tu teď bude chybět, ale to neva. U Pavla Kováře jsem narazil na velice zajímavé knížky a tak jsem objevil celé [nakladatelství Tváře](#). V podtitulu mají uvedeno „knihy nejen z regionu Vysočina“. Všechny tituly jsou zajímavé, ale to co mě zaujalo nejvíce jsou staré pohlednice a ty s jejich sběrateli z Horní Cerekve - s Pavlem Kovářem a Vladislavem Janouškem - velice úzce souvisí. Nakladatelství má několik edičních řad, s pohlednicemi to jsou dvě „na starých pohlednicích“ a „včera a dnes“. Řada o starých pohlednicích je klasika, to vydává mnoho nakladatelství, řada „včera a dnes“ je ale, řekl bych, ojedinělá. V tom, že máte na dvou sousedních stranách fotografii historickou a snímek

současný. Ten není úplně snadné pořídit, protože si podle nějakých bodů musíte najít přesné místo odkud byl původní snímek pořízen. A to není všechno. Také to chce správný objektiv, ohniskovou vzdálenost, třeba malý zoom apod. Fotografické techniky a možnosti tehdy a dnes nebyly identické a my přitom chceme dostat „totéž“.

V ruce právě držím knížku Pelhřimov včera a dnes, je krásná, řada dalších již vydaných titulů je ale dnes už bohužel nedostupná. Prohlédněte si celou jejich nabídku, třeba právě ta „Vaše“ lokalita bude ještě k dispozici. Nás ale v té souvislosti logicky a zcela automaticky napadá – což takhle vytvořit publikaci **Turovka včera a dnes**? Dáme se do toho? Kdo se hlásí? Samozřejmě uvítám jakýkoliv další historický snímek z Turovky – a to z jakékoliv její části a z jakéhokoliv roku. Zařadíme do sbírky k ostatním a začínáme tvořit. V prosinci 2016 jsme v Novinách z Turovky zveřejnili srovnání pohledu na Tyršovu ulici v Horní Cerekvi – viz následující dvě strany – a tak jsme vlastně nevědomky předběhli Nakladatelství Tváře, že? 😊

Ondřej Hruška, 30.června 2025

Horní Cerekev v roce 1929

Zdroj: sbírky
Vladislava Janouška a Pavla Kováře

Horní Cerekev
v roce 2016

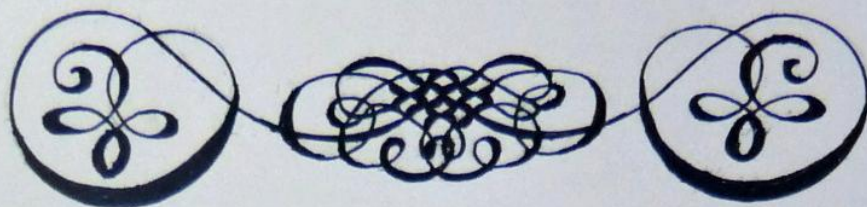
foto : Ondřej Hruška 4.září 2016

Dějiny Horní Cerekve od Františka Musila

Mé jméno je Petr Musil a jsem syn Františka Musila - rodáka z Horní Cerekve.

Byl jsem malý kluk, bylo mi 7 let a psal se rok 1974. Jezdil jsem s otcem po okolí Horní Cerekve a fotili jsme snad všechny křížky, Boží muka a kapličky v okolí. Nevěděl jsem, proč to otec dělá, ale všimnul jsem si, že se doma objevily různé "staré velké knihy", psané jiným stylem písma, než co mě učili ve škole. Otec stále něco četl, psal si různé zápisky a jednoho dne se doma objevila nová prázdná kniha - kniha, do které otec začal zapisovat historii vzniku svého bydliště - města Horní Cerekve. Sepisováním strávil spoustu večerů, obdivoval jsem jeho rukopis a hlavně úsilí, s jakým se dílu věnoval.

Když dílo dokončil, ukázal ho několika málo lidem a poté tuto vlastnoručně napsanou knihu uložil doma do skříně.

Nemohu čekat, že můj stručný přehled dějin hornocerekevická a okolí bude uvítán se zájmem úměrným lásce s jakou je psán.

Nechci mluvit o námaze, se kterou jsem sháněl nitky všech dostupných pramenů, které dávají nástin celku k napsání o historii mého bydliště. Byl bych však šťasten, kdybych svou práci dovedl přenést jen kus té lásky k minulosti na všechny, kdož budou tyto dějiny městečka Horní Cerekve číst. Kdybych se zájmem o ně nemohl probudit také lásku k nim, tedy alespoň bych si přál, aby úcta a šetrnost k památkám, která u mnoha lidí poklesla někdy tak nebezpečně, byla tímto nabyta.

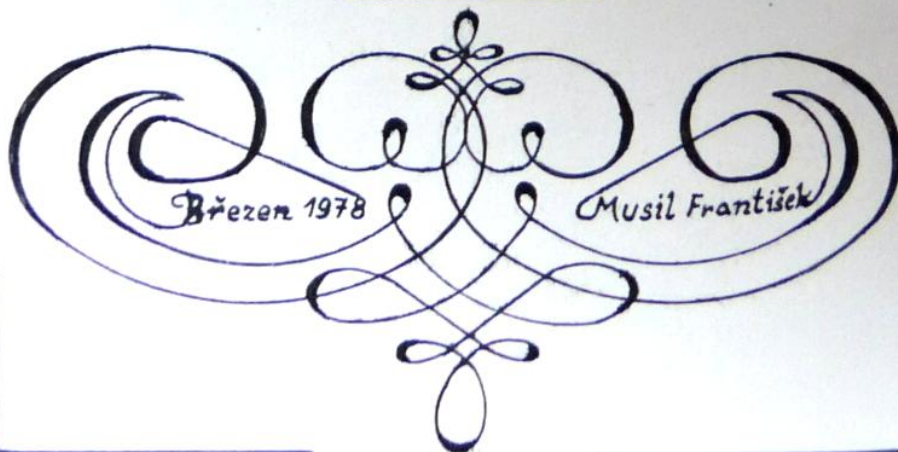
Horní Cerekve je městečko v pravém slova smyslu historické a kouzlu této historičnosti se dosud neubrání nikdo, kdož projevil sebemenší zájem o poznání minulosti této obce a jejího blízkého okolí.

Bydlet ve městě a vědět pramálo o něm, o lidech kdysi a dnes v něm žijících, toť zločin, jehož se záměrně sami na sobě dopouštíme.

Sesbírané prameny dějin více jak 600 let starých jsou vzácným a nenahraditelným dokumentem historického obrazu, je to částečný životopis, umění a cit toho, kdo dějiny sepisuje, je to památka k minulosti, k potěšení přítomných a poučení lidí budoucích. Zničit bez naprosté příčiny jedinou stránku tohoto rukopisu by bylo vandalství o nic menším než kdyby někdo zlomyslně roztrhal některý z jeho starobylých pergamenů.

Kéž historie Horní Cerekve nezůstane zapsána jen v archivních dokumentech a na stránkách těchto stručných dějin.

Kéž hlasem mnohem výmluvnějším nežli to dovede strážlivé slovo historikovo, mluví ještě daleké budoucnosti ke všem mírovým duším, a to krásou a nenahraditelným půvabem svých starobylých památek.

Březen 1978

Musil František

V roce 2011, kdy město Horní Cerekev slavilo 650 let založení, moje matka zapůjčila toto dílo na výstavu do kulturního domu jako exponát v rámci oslav. Po oslavách zůstala tato kniha dočasně uložena v archivu kulturního domu Horní Cerekev. V současné době se plánuje digitalizace tohoto rukopisu a pokud bude zájem mezi rodáky a patrioty města, mohlo by případně dojít k výtisku tohoto rukopisu v nějaké, třeba i knižní podobě.

A nyní je zde malá ukázka – máte možnost prohlédnout si úvod, tedy věnování a osobní vyznání pana Františka Musila, mého otce.

Petr Musil, Horní Cerekev, 10.července 2025

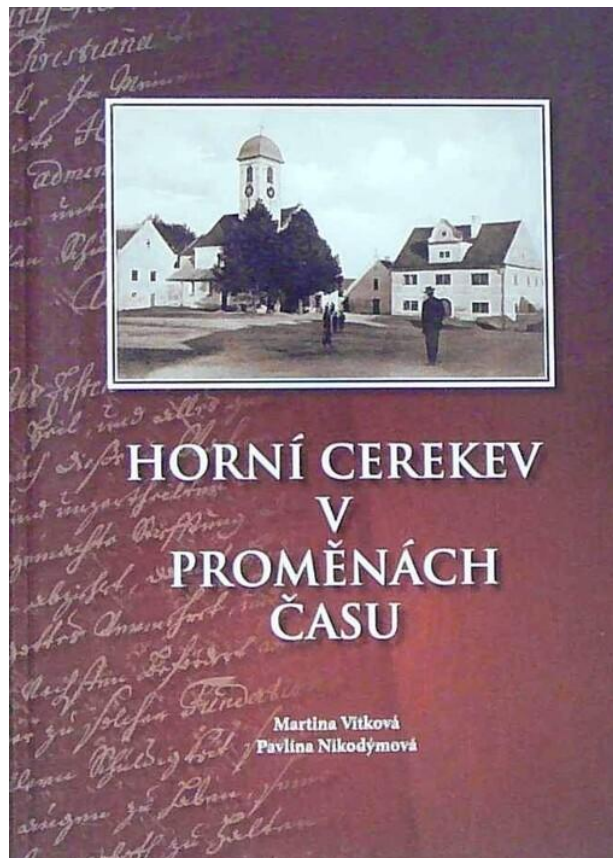
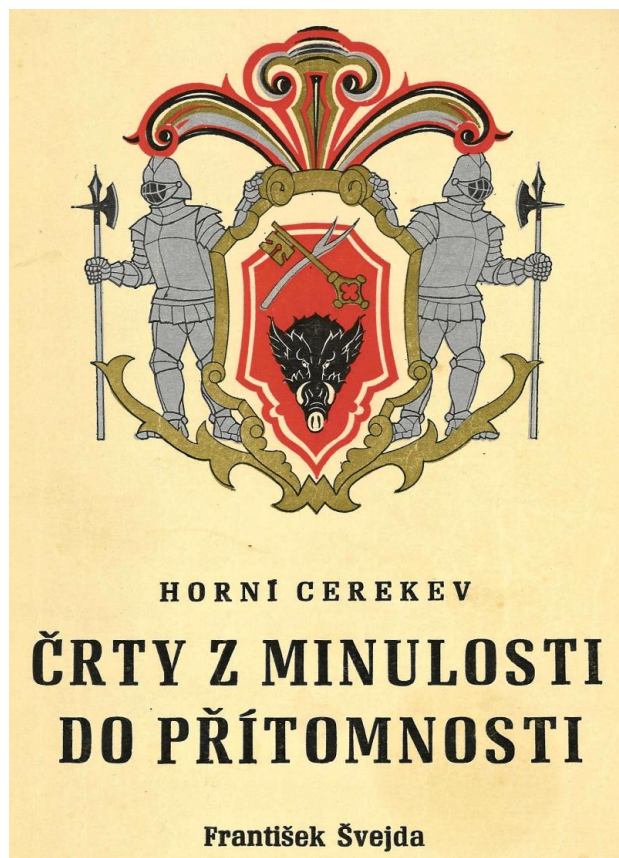
Na toto ručně psané neskutečné dílo jsem narazil úplnou náhodou. František Musil ho dopsal v březnu 1978, celkem má 185 stran a v úvodu je napsáno skromně „stručný přehled dějin“. Turovce se kniha věnuje na několika stránkách, v několika zmínkách a to nejenom ohledně kapličky a křížků.

Byla by ohromná škoda, kdyby toto veledílo leželo i nadále schované někde v šuplíku, bez toho, že by ostatní měli možnost do něj nahlédnout. Všichni by měli sklonit hlavu před lidmi, které takové množství času věnují společnému zájmu, v tomto případě poznání historie. **„Dějiny jsou svědky času, světlem pravdy, živou pamětí, učitelkou života a poslem minulosti.“** To pravil kdysi hodně dávno jeden velmi moudrý muž. Jmenoval se Marcus Tullius Cicero. Já osobně bych určitě zdůranil tu UČITELKU ŽIVOTA.

Z Dějin Horní Cerekve pana Františka Musila také čerpaly autorky knihy Horní Cerekev v proměnách času, Martina Vítková a Pavlína Nikodýmová. Kniha byla vydána v roce 2011 a je už bohužel vyprodaná, pokud ji nemáte, zkuste třeba nějaké antikvariáty nebo si ji zajděte vypůjčit do knihovny v Horní Cerkvi. Knižka je to úžasná, všechno je v ní tak, jak má být. Mezi prameny najdeme také „Kroniky města Horní Cerekev“, tudíž jich existuje více, nejenom ta od Františka Musila. Kde jsou asi uloženy? Celý seznam pramenů a literatury uvedený na konci knihy je úctyhodný, jedním z nich je i brožura Františka Švejdy z roku 1974 – Horní Cerekev, Črty z minulosti do přítomnosti.

Pokud by někoho z Vás cokoliv na toto ohromné téma zajímalo, napište mi na ondrej.hruska@turovka.cz.

Ondřej Hruška, Praha, 11.července 2025

Valchovské cákání 2025

Kolik lidí se asi tak může pochlubit účastí na všech dosavadních ročnících Valchovského cákání? Třicet? Dvacet? Nebo snad ještě o něco méně? Já samozřejmě do toho výlučného klubu vlastně patřím, byl jsem na Valše pokaždé od května 2015 včetně neoficiální akce v době covidu. Jenomže to pyšné konstatování má drobnou vadu. Onomu ráchání se ve vodě jsem vždy přihlížel pouze ze břehu. Ne že by tam v některých letech, kdy kolem ležel i čerstvě napadaný sníh, nebyla přihlížejícím možná větší zima než těm koupajícím se ve vodě, jejíž teplotura v tu chvíli byla vyšší než teplota okolního vzduchu. Ale stejně, měl bych to napravit. A ideální příležitost se naskýtá letos, kdy na plakátech zvoucích na tradiční akci svítí desítka.

Nutkání vnořit se do vln, přijmout výzvu a pokusit se pokořit hrdé Jezero jsem pociťoval bez ohledu na panující počasí snad vždy. Leč rozum velel s ohledem na oslabenou imunitu a někdejší doporučení lékařů neriskovat prochladnutí a lákavému vábení odolát. Někdy to bylo opravdu těžké, zvláště v letech, kdy prvomájové slunce vykouzilo podmínky téměř letní a báječná atmosféra tolik vybízela. Vzduchoval jsem, vzdoroval. Ovšem letošní horké dny na konci dubna signalizovaly jasně. A já se rozhodl.

Loni se akce, která v průběhu let bobtnala až do téměř olbřímích rozměrů, vrátila ke svým kořenům a jinak tomu bylo i tentokrát. Skromné občerstvení, decentní dramaturgie celého odpoledne. Pozornost je soustředěna opět čistě na otužilce a plavce a nijak předimenzovaný akt odemykání Valchy po zimním spánku. Změna trochu nečekaná při jubilejním ročníku, ale na náladě všech přítomných nikterak neubírající. Rovněž samotný start cákání je tentokrát bez hlučných fanfár a dnes i bez tradičního natáčeného videa pana Preisingera. Nu, pro mě jen dobře, mých více jak deset kilogramů přibraných v posledních měsících by asi u sledovatelů na YouTube zdvižené palce a příznivé komentáře pořadatelům nepřidalo. Stačí, že mě kriticky jistě zhodnotí ty zhruba necelé dvě stovky přihlížejících návštěvníků. Sebekriticky si hned slibuji víc takých sportovních podniků v letošním roce a náhle mi tu nechybí ani ty jindy milené a nepostradatelné stánky s pulty plných doma upečených dobrot. Ne, ne, jde se plavat!

Je nás celkem třicet, pan starosta pronese jen krátké úvodní slovo, klíč odemkne dosud nezčerenou hladinu, blikne pár mobilních aparátů neb nějaká ta upomínka samozřejmě nutná je a jde se na věc. Teplota vzduchu na travnaté pláži, do které se opírá slunce, se jistě přehoupá přes pětadvacet, voda na hladině má stupňů osmnáct, v metru pod hladinou třináct. To zní slibně, já se rozhodně potápět nehodlám, no a pokud by mi opravdu měla být zima, tak holt budu chvíli splívat nebo se jen tak ležérně položím naznak. Ale okamžitě zjišťuji, že to nebude vůbec nutné, „kafe“ sice vypadá jinak, „kláda“ to však rozhodně není, učiním pár kroků po písčném dnu, už tam jsem po kolena, po pás, zanořím se a žádné zatmění nebo infarkt se nedostavuje, plavu, zuby nedrkotají, křeč mě nesvívá, je to osvěžující, lahodné a já pomalými tempy si vychutnávám krásné okamžiky a mířím k druhému břehu. Tak takhle vy si to pokaždé užíváte, jestli jsem si to nemyslel!

Nevnímám čas a poddávám se vodě, s malým odstupem se blížím k otužileckému jádru, které již stojí na protější mělčině, jako obvykle šprýmuje a vzájemně se hecuje, záchranný člun, naštěstí zatím bez využití, krouží okolo, vše se připravuje na plavbu zpátky. Dotahuji se k hlavnímu poli a obracím zároveň s ním, abych si prorazil cestu vodním živlem, dnes ovšem vlídným a poklidným, zpět. U schůdků na nás čeká pan

starosta s kulatým platem plným kališků ze zlatavou tekutinou, každý, kdo leze na břeh, má možnost zase rozproudit v žilách krev, pokud se snad při tom koupání její tok přec jen trochu zpomalil.

Pamětní medaile zavěšená na krk, rychle se vyfrotýrovat ručníkem, sundat mokré plavky či koupací úbory a převléci se do suchého, pak již jen se hrdě nadýmat a čelit obdivným pohledům či přijímat gratulace. Přiznejme, letos to zas tak nic hrdinského nebylo, sluníčko mi značně mou premiéru ulehčilo, nicméně cítím to vše jako určitý mezník a příště tedy opět určitě chybět nebudu, kdyby i trakaře padaly. Tak přísahám!

Valchovské cákání, 10.ročník, 1.5.2025 - Přemysl Hamerník, červen 2025

Jak hasiči v Horní Cerekvi v roce 1977 slavili své výročí

Fotografie a razítka [najdete zde](#), celou brožuru a pozvánku na vyžádání.

Vybráno z archivu Martina Vítka, Horní Cerekev, zpracoval Ondřej Hruška 8.července 2025

Noviny z Turovky. Redakce: Přemysl Hamerník a Ondřej Hruška. Adresa redakce: Turovka 4, 393 01 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, клеветы a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoliv podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2025 Redakce Novin z Turovky.